

landske Bondestands Sparekasses Genrejsning —, der ganske anderledes ville fange Interessen end det her foreliggende Lovforslag, saa at Følgen let kunde blive, at en Foranstaltning, som der trænges til, og som der ses hen til med Glæde fra mange, mange Steder i Landet, atter blev skudt ud. Efter at denne Frygt havde gjort sig gældende i Udvalget, særlig hos dets Flertal, troede man at kunne finde en Omvej og en Udvej, der lige saa godt kunde føre til det tilsigtede Formaal som Optagelsen af en særlig Bestemmelse i Lovforslaget. Man troede nemlig, at en indtrængende Henstilling i hele Udvalgets Navn til Ministeren for offentlige Arbejder vilde, hvis han stillede sig velvilligt overfor den, kunne bevirke ganske det samme til Formaalets Opnaaelse som en i Lovforslaget optagen Bestemmelse. I Samraadet med Ministeren optog denne Henstillingen paa den velvilligste Maade. Udvalget gik, som jeg allerede i Begyndelsen antydede, ud fra, at der er al Udsigt til, at den samlede anslaaede Sum, 7,337,000 Kr., vil blive betydeligt nedsat ved Licitationerne, og det gik derfor fremdeles ud fra, at en delvis Flytning af Lededæmningen meget let kunde udføres for de af den samlede Bevilling bespærede Midler. Den højtærede Minister erklærede under Samraadet, at han vilde optage Henstillingen paa den velvilligste Maade, og skulde det slaa fejl, hvad Udvalget gik ud fra, at der af den bevilgede Sum vilde bespæres tilstrækkelige Midler til denne delvise Flytning, saa saa Ministeren ikke rettere, end at man sandsynligvis paa de aarlige Finanslove vilde kunne faa den fornødne Bevilling. Jeg antager og haaber, at den højtærede Minister ogsaa ved denne Lejlighed vil fastholde de gode Løfter, han gav Udvalget, og skal endnu blot nævne Henstillingen, som den foreligger her. Den lyder saaledes: „at der særlig af Hensyn til Persontrafikken snarest maatte skabes en bedre Svajepads ved en delvis Flytning af Lededæmningen ud for den gamle Havn“. Naar man nu ser, hvorledes Udvalget og selve Lovforslaget i det hele taget i ikke ringe Grad imødekomme de Krav og Fordringer, der ere stillede fra Det forenede Dampskibsselskab, til hvilke andre, f. Eks. Foreningen af jydsk Landboforeninger og Andelsslagterierne, have sluttet sig, forkommer det mig, at Anken over, at Lovforslaget og Udvalget ikke have stillet sig venligt og velvilligt overfor Eksporthavnen saavel som overfor Import-

havnen, er, tør jeg vel sige, mindre berettiget.

Jeg vil ikke opholde ærede Medlemmer længere, jeg tror ikke, at det gøres fornødent. Jeg skal kun sige, at jeg skal afvente Udtalelser af de ærede Medlemmer af Udvalget, der have skrevet ikke mindre end 3 Mindretalsbetænkninger, og afventende disse Udtalelser vil jeg foreløbig nu afslutte mit Indledningsforedrag.

Johnsen: Det Mindretal, hvortil jeg hører, har ikke kunnet tiltræde Bestemmelsen i Lovforslagets § 2 om Ekspropriation, lige saa lidt som Bestemmelsen i § 3, hvorefter det paalægges Esbjerg Kommune at udrede $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. som Tilskud til Havnens Udvidelse. Ifølge det af Regeringen i Begyndelsen af denne Samling forelagte Lovforslag, gik Bestemmelsen i § 2 ud paa at bemyndige Ministeren til „at ekspropriere saadanne lidet bebyggede Arealer i Esbjerg omkring eller i Nærheden af Havnen, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over“, og denne Bestemmelse var ganske enslydende med, hvad Folketing og Lands ting blev enige om og vedtog i forrige Samling. Bemyndigelsen for Ministeren var ifølge denne Bestemmelse saa vid, at den gav Ret til Ekspropriation af alle de Arealer i Esbjerg, som det kunde tænkes, at Staten vilde faa Brug for i Anledning af Havneudvidelsen baade nu og i Fremtiden. Ikke desto mindre har Folketinget skiftet Mening og har nu vedtaget en meget videregaaende Ekspropriationsbestemmelse, idet der i det foreliggende Lovforslag gives Ministeren Bemyndigelse til at ekspropriere „saadanne lidet bebyggede Arealer i og omkring Esbjerg, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over“, og det fremgaar af Slutningsbestemmelsen i Paragraffen om, at Esbjerg Kommune skal have $\frac{1}{3}$ af Fortjenesten ved den forventede Prisstigning af de Arealer, som Staten ikke benytter, at det er Meningen, at der skal eksproprieres mere, end Staten har Brug for i Anledning af Havneudvidelsen. Men en saadan Bestemmelse, der giver enhver Trafikminister i de følgende 7 Aar Ret til, ogsaa i Spekulationsøjemed, at ekspropriere alle ubebyggede saavel som lidet bebyggede Arealer, ikke blot i Esbjerg, men omkring Byen uden nogen som helst Begrænsning, finder Mindretallet i Udvalget det ikke forsvarligt at gaa med til, og det ikke alene, fordi Ejendomsretten